

This is the **published version** of the other:

Iago Sastrada Moren. Ballem?.

This version is available at <https://ddd.uab.cat/record/294897>

under the terms of the license

Ballem?

El marit es va despertar quan el rellotge marcava dos quarts de vuit del vespre, interrompent així la melodia conformada per les converses passatgeres dels vianants, acompanyada per altres sorolls del carrer, de tant en tant acompanyat pels pesats de dalt i rematats de tant en tant pels roncs de la seva dona, qui es trobava escarxofada a l'altre costat del sofà amb la manta que suposadament els havia de cobrir a tots dos. Altra vegada la nit els havia enxampat fent la migdiada, deixant el pis únicament amb la llum dels fanals de fora i d'alguns negocis a l'altre costat del carrer.

Amb el ritme que l'edat li permetia adoptar, va aixecar-se i va anar a encendre la làmpada al costat del sofà la qual va revelar el pis minúscul i vell en el qual vivien ell i la seva dona. Un pis vell, però no tant com els seus propietaris, amb un terra de fusta fosca marcat amb innumerables cicatrius al llarg dels anys, unes parets grises repletes de quadres i fotografies acumulades al llarg d'una vida ara estratègicament recol·locats per a tapar algunes esquerdes, mobles guarnits lleugerament torts amb tota mena de ximpleries, llibres i medicines desorganitzades per sobre i un moble baix de fusta amb un tocadiscs amb llurs discs apilats al seu costat.

L'home després de quedar-se mirant una estona al no-res, decideix posar-se a fer el sopar, ja que a l'estar-se acabant el dia no queden gaires coses a fer. Deixant els sorolls de corredisses i crits a la seva esquena, va emprendre el llarg camí cap a la cuina corejat pels sorolls que feien els veïns de dalt que feien tremolar l'edifici sencer. Un cop a la cuina amb el soroll ja extingit, va agafar el seu ganivet preferit, un que tenia la fulla molt afilada amb un mànec de fusta clara, i com feia cada nit, es va posar a cuinar.

No era cap secret per a ningú que el conegués que n'era molt aficionat i que hi tenia la mà trencada per allò, encara i abans de l'accident que va deixar mig cega a la seva dona. Entre fogons la vida semblava sempre molt més fàcil, i encara que últimament li era més difícil comprar menjar per com n'era de car i per al poc que li arribava amb la seva pensió, sempre trobava la manera d'aconseguir alguna coseta bona per a posar als seus plats. Una estona després, quan ja havien tocat quarts de deu, va sortir enorgullit amb un plat de tomàquet laminat al qual li havia tret la part florida en una mà i una sopa d'ordi i patata en l'altra, reprenent triomfal el llarg camí altre cop fins al menjador.

Suaument va abraçar la seva dona qui dormia al sofà tranquil·lament, clavant-li un petó suau a la galta i xiuxiuegant-li en una veu suau que el sopar ja estava preparat. La seva parella, qui havia obert els ulls mirant-lo amb una barreja a parts iguals de son i tendresa, es va incorporar i seure al sofà, aixecant-se amb dures penes per a apropar-se a la taula. Palpant la taula amb la mà dreta i la cadira amb la mà esquerra, es va seure per fi i per fi van poder començar a sopar.

El menjar malgrat ser lluny d'exquisit, no deixava de ser menjar i la parella anava baixant l'àpat cullerada a cullerada, acompanyat de tant en quant per els sorolls insistents dels veïns i una conversa superficial que es centrava en quant soroll feien els veïns i altres tonteries com per exemple lo bonics que eren aquells pobles que havien vist en aquell viatge a Cadix de fa vint anys i promeses buides de com hi podrien tornar l'estiu que ve fins que el que

semblava un terratrèmol va fer que l'edifici sencer trontolles durant breus instants. L'home àgil com era capaç, va demanar perdó argumentant que sense voler havia donat un cop a la taula i que havia provocat que l'olla de ferro massís es caigués al terra, mentre la seva dona somreia veient al seu marit mentir tan descaradament.

Amb l'atmosfera encara carregada després de l'incident, la dona es va aixecar de la taula mantenint el somriure còmplice amb el qual mirava al seu marit. Amb pas lent i curós, va avançar fent passos en fals, trepitjant sense voler alguns dels objectes que havien caigut a terra. Finalment, va arribar a una superfície de fusta que li era familiar. Encara que no podia veure gaire bé per la seva condició, aquell tocadiscs l'havia acompanyat durant més de deu anys, i ja era capaç d'operar-lo sense necessitat de veure'l. Amb destresa, el va posar en marxa i es va apartar dues passes enrere, allà on l'habitació es quedava buida on va oferir la mà al seu marit demanant-li un ball.

El vinil que havia posat de fons era casualment una melodia trista i pausada amb notes suaus i dolces que convidaven a ballar-la, on l'estructura consistia en una conversa entre un piano i un violí. La parella ballava abraçats al son d'aquesta, com si de sobte els anys i els cossos no pesessin, com si no estiguessin en mig d'una guerra, intentant enganyar-se que aquell vals no seria l'últim, que com a mínim n'hi hauria la segona part en aquell poblet del qual feia tant de temps que pensaven a tornar. Però a diferència de l'intent d'encobriment de l'impacte de la bomba, cap dels dos intentava encobrir el fet que no n'hi hauria més vals, viatges, nits de sopar junts o un llarg etcètera de coses que donaven per suposades fa poc.

Tot i això, la parella continuava ballant. No ballaven per ignorància ni simplement perquè els hi vingués de gust en aquell moment. Ballaven per la por que sentien, una por profunda, racional i universal a la mort. Amb una consciència clara de la seva inevitable presència, els dos ballarins reconeixien la seva fugacitat i l'absoluta certesa que, en algun moment, arribaria. Però malgrat aquesta certesa, no podien aturar-se, perquè en aquell acte trobaven consol. Trobar-se units, abraçats, en aquell instant de dansa, era una petita rebel·lia contra l'inevitable. Sabien que la mort els esperava, però almenys podrien encarar-la amb la seguretat que no ho farien sols. I així, en aquella dansa, trobaven força i confort, compartint l'últim alè, l'últim moviment, fins a l'últim sospir.